

LIMBA noastră

(Fragment)

Veacuri multe, aspră trîntă,
N-au trecut zadarnic anii:
Vie-i limba care-o cîntă
Muncitorii și țărani.

Graiul nostru, vechi și dulce,
Trece epocile-n șir.
De război, vorbi Neculce,
De idee, Cantemir.

Lung fior cînd trece vîntul
Au pe valuri, au în brazii,
Armă vie ni-i cuvîntul
Din istorii și de azi.

Nu-mi sînt vorbe mai frumoase,
Mai adînc în mine nu dor,
C-au vorbit vorbele noastre
Horia și Domnul Tudor.

Fluviu este azi izvorul
Care-aduce din străbuni
Limba ce-o vorbi poporul,
Graiul marilor jurtuni.

Limba noastră — spadă, zalé,
Și parfum și dulce suc;
Eminescu, Caragiale,
Sadoveanu și Coșbuc!

...Veacuri multe, aspră trîntă,
N-au trecut zadarnic anii:
Vie-i limba care-o cîntă
Muncitorii și țărani.

COROPIȘNIȚA

A crescut cucuruzul mare; cu un foșnet ușor, strujenii înalți își leagă ciucălii răsfrinți, ce dormitează în liniștea coacerii sub lumina blîndă de toamnă. Printre rîndurile frumos alinlate, ca niște ostași la paradă, un om cu tîmple colilii pășeste fără grabă scrutînd atent întregul lan. Treptat-treptat, privirea-i severă se îmbunează: îngrijorarea face loc mulțumirii. Da, nici în acest an nu se va face de ris. La consfătuirea pe țară a frunțășilor din agricultură a făgăduit că va scoate 4.000 kg. porumb boabe la hectar. Cîntărind din ochi greutatea ciucăliilor, înțelege că munca lui de-o vară întregă va rodi mai mult. Moș Ghiță Gheorghiu ride ușurel. Așadar, nu de florile mărului s-a ținut el cu dinții de buchea cărții. Nu degeaba a arat la timp, cu brazdă edincă și i-a dat pămîntului îngrășăminte. Nu degeaba a stat să deseneze pe ogor — cu o migală de arhitect — pătrate egale, la colțurile cărora a pus sămîntă leasă, de soif. L-a rărit, l-a prăsit de patru ori, l-a dichisit ca pe un copil. Acum iată: strujenii înalți de cîte 3 metri — fiecare cu cîte 3 și 4 ciucălii... Și doar la Pietroaia pămîntul e zgîrcit. La două laturi de palme dai de bolovanîș, de piatră. Sînt prelungiri, ca niște rădăcini, ale munților Vrancei care răzbat prin valea Șușiței tocmai pînă aici unde-și are și moș Gheorghiu petecul lui de pămînt. Aici nu-i nici o pricopseală cu bucatele, spuneau bătrînii care de multe ori își văzuseră zădărnici truda anilor. La fel ziceau mai apoi cunoscuții și vecinii lui moș Ghiță; el însă a spus că lucrurile stau altfel și s-a apucat să facă dovada prin fapte. Și a dovedit. Au venit oamenii să vadă, au făcut ochii mari de mirare și au început să-l descoasă. Cum și ce fel a făcut, ce vrăjitorie a scos. Iar moșul a arătat cu răbdare că vrăjitoria lui stă astăzi în îndemna tuturor: știința. Știința care poate fi asemuită cu soarele pentru că acolo unde pătrund razele ei strălucitoare

se destramă umbra și negura, pierde întregul păienjenis de credințe greșite și deșarte. Pentru că la lumina ei ochiul devine mai ager, mai clarvăzător, omul năzuiește cu cucerire mai departe spre mai bine. Iar oamenii, toți cîți l-au înțeles, au avut apoi a-i spune cuvinte de mulțumire și recunoștință.

Moș Ghiță este om iubit și stimat în satul său, Străoane, din regiunea Bîrlad. Consătenii vin la el pentru sfat, pentru că an de an vor să smulgă pămîntului mai multe roade.

Dar sînt și unii care de cînd cu biruințele lui moș Gheorghiu și-au pierdut cu totul tihna. Mîile de kilograme de porumb pe care le dă pămîntul lucrat după știință, le cad tare greu pe suflet. Chiaburilor, le cade greu pentru că ei ar vrea ca oamenii să scoată bucate puține, să ducă o viață neindestulată, să ajungă iarăși la cheremul lor. Chiaburul este dușmanul cel mai îndrîjit al bunăstării țărânului muncitor. Și nu e de mirare că moș Gheorghiu, luptător de frunte pentru bunăstare, și-a atras ura dușmanului.

— Iacătă — arată el — un smintit care mă ține de rău și mă amenință. O trimis un bilet neiscălit. Plin de coraj, n-am ce zice.

— Și ce părere ai — îl întreb — despre treaba asta?

— Ce zic eu?... și-n clipa aceea, lăsînd neterminată vorba, se aplecă atent peste brazdă unde într-un loc bulgărașii de țărînă au prins să se miște. Apoi s-a ivit încet, cu fereală mare, capul cafeniu înarmat cu ghiare al unei coropișnițe.

Moș Ghiță a așteptat să iasă bine, apoi icnind a făcut-o fărîme cu virful bocancului.

— Afurisită lighioană — spuse parcă terminînd într-un fel și răspunsul la întrebare.

Și e lesne de înțeles de ce în clipa aceea mi s-a părut că văd în locul coropișniței, amenințarea dușmanului și în locul bocancului, forța mare, de nebiruit a celor mulți și vrăjitoria din sat.

T. IONESCU

ALBINA

Revista săptămînală a așezămintelor culturale

ANUL 58 Seria II-a Nr. 403

8 pagini 15 bani

Miercuri 14 sept. 1955

NOAPTE
DE TOAMNĂ

Iși țese luna palida năframă
Invăluind întinsele cimpii...
Se-aud în noapte carele tirzii
Și-un cînt de leagăn înginat de-o mamă.

Și iazul adormit acum te cheamă
Și foșnetul livezii ruginii
Și chiotul flăcăilor la vîi
Și mustul ce-n curînd l-oi bea la cramă.

Atîtea frumuseți... Dar cea mai mare
E munca noastră, nestemată floare
Și ei te chem să-i împletești cunună.

Indreaptă-ți gîndu-n liniștea senină
Spre cei ce au muncit fără hodină
Să fie viața noastră tot mai bună!

D. TABACU

SONET
PODGOREAN

Cînd tîmioasa răspîndește-n vie
Mirosne dulci ce unduiesc în val,
Plîngînd cu lacrimi grele de metal
Se frînge moșierîța de minie.

Că zeci de ani pe-aici cine nu știe?
Impărăteasă fost-a peste deal,
Avu trei crîșme mari, cît un spital
Și opt argați cam fără de simbric.

Cîntați feciori, să cînte toată via
Întregul deal cu toată razachia
Căci steaua moșierîței e apusă

A noastră-i tîmioasa și rujița
Voi să zîmbiți — cînd plînge moșierîța —
Ca la ospăț cînd masa este pusă.

GEORGE CIUDAN

Inteligența și prețioșii materiei

Demonstrația practică de la gospodăria colectivă din Livedea privind însilozarea separată a porumbului

Satul Livedea, din apropierea Bucureștilor, a trăit din nou zile de sărbătoare.

Colectiviști și agronomi, oameni de știință și cadre cu munci de răspundere în aparatul de stat din toate colțurile Bărăganului, de prin părțile Moldovei și ale Dobrogei, s-au întâlnit marți, 6 septembrie, cu oaspeții sovietici sosiți în țară, pentru a învăța din experiența lor valoroasă în ceea ce privește crearea bazei furajere.

CEL MAI IMPORTANT ESTE OMUL

La tribună s-a urcat un om mai în vîrstă, pe pieptul căruia strălucea Steaua de Erou al Muncii Socialiste și alte înalte decorații.

„Am fost ales ca președinte în primul artel agricol de prin părțile noastre încă din 1922...” a început oaspețele...

Președinte de colhoz de peste 33 de ani, Feodor Ivanovici Dubkovețki — Erou al Muncii Socialiste, deputat în Sovietul Suprem al U.R.S.S., conduce colhozul „Cuceririle lui Octombrie”, unul din pionierii minunatei agriculturi socialiste sovietice.

„Experiența mea de mulți ani — spune tovarășul Dubkovețki — îmi dă dreptul să spun că numai atunci președintele se poate aștepta la succese, cînd la conducerea gospodăriei colective va antrena oameni buni și cu inițiativă, dacă în toată munca sa se va sprijini pe ei și pe toți membrii gospodăriei. Ori cît de multe ar ști președintele, totdeauna el trebuie să se sfătuiască cu membrii gospodăriei, pentru că ei văd și știu mai mult”.

Să faci ca fiecare colectiv să se simtă chemat să și spună cuvîntul zi de zi în treburile de conducere ale gospodăriei; să simtă ceas de ceas gospodăria, ca pe ceva acump și apropiat inimii lui; să se simtă răspunzător de felul cum merg treburile gospodăriei, iată unul din învățămintele înțelepte împărtășite de președintele colhozului ucrainean, și după cum a subliniat în cuvîntarea sa, una din formele organizate de antrenare a colectivităților în treburile de conducere ale gospodăriei sînt ședințele deschise ale consiliului de conducere. „...Fiecare ședință a conducerii — spune tovarășul Dubkovețki, — noi o ținem, cum se zice, cu ușile larg deschise”.

Colhozul „Cuceririle lui Octombrie” își are istoria sa, istorie asemănătoare în general cu cea a tuturor colhozurilor. La început o gospodărie cam săracă, cu greutate, cu neajunsuri. Azi unul din colhozurile milionare. „Cîte nu avem noi! Lanuri bogate de grâu, ferme bune, grajduri care sînt făcute din material rezistent, livezi întinse, eleștee mari și stupi. Pe un loc nou — povestește mai departe tovarășul Dubkovețki — s-a ridicat satul, dar trebuie să vă spun că nimeni nu-l numește sat, deoarece străzile sînt drepte ca o soară bine întinsă, casele sînt frumoase, cu cîte două apar-

tamente, cu apă curgătoare și lumină electrică”. Un mic oraș!

Și după cum arată vorbitorul, unul din izvoarele mari de venituri, care au ajutat colhozul și pe colhoznicii să ajungă la acest minunat nivel economic, au fost fermele zootehnice. De aceea, multă vreme

pentru însilozarea separată a știuleților de tulpină. Încheindu-și cuvîntarea, F. I. Dubkovețki a îndemnat pe colectiviști să folosească cu încredere metoda cultivării porumbului pentru furaj și însilozarea lui separată.

Despre această nouă și deosebit de prețioasă metodă a

vegetației, fapt care face ca puterea lor hrănitore să fie egală cu cea a știuleților ajunși în stadiul de coacere deplină. Știuleții pot înlocui nutrețurile concentrate uscate. Dar nu numai atât! Tulpinile și frunzele de porumb recoltate separat de știuleți în aceeași fază, devin un furaj mult

porumbul recoltat pentru boabe, adică boabele împreună cu coceni uscați, a dat 5... unități nutritive la hectar. În aceeași condiții, un hectar de sfeclă furajeră a dat 4.200 unități nutritive, un hectar de floarea-soarelui 3.200 și de ovăz 2.320 unități nutritive la hectar.

Deosebit de importantă este de asemenea, partea din expunere în care tovarășul Praksin a dat cîteva indicații privind recoltarea manuală a porumbului pentru însilozarea separată.

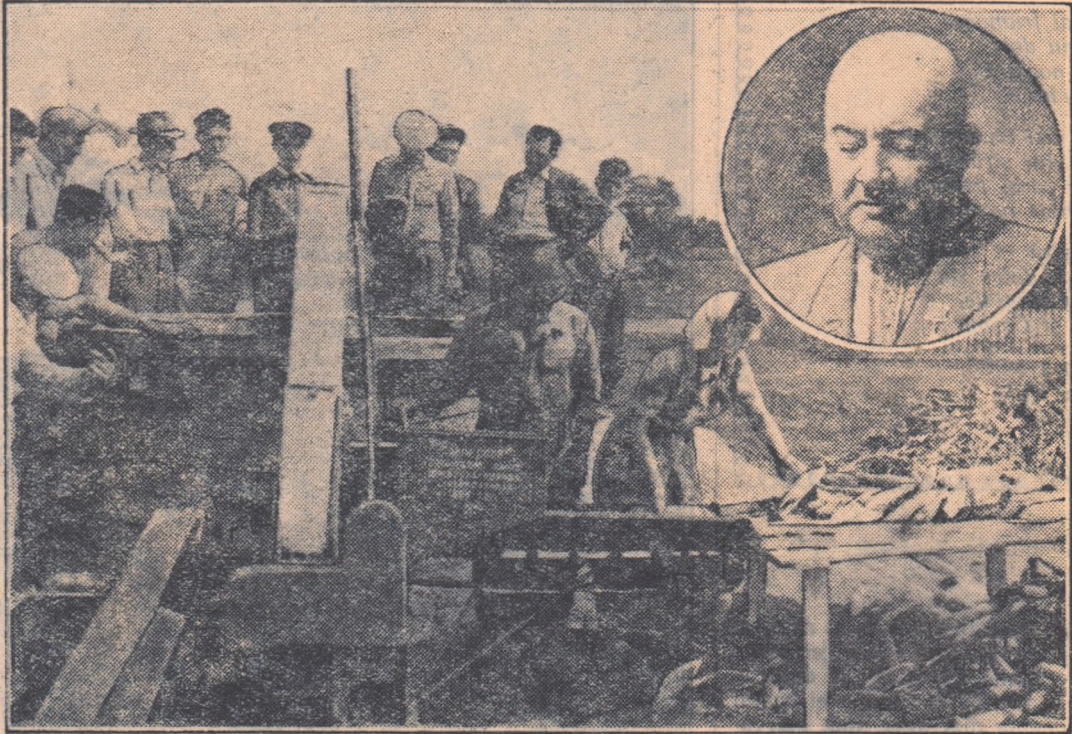
„Recoltarea porumbului — arăta el — se începe în așa fel încît cea mai mare parte a culturii să fie culesă în fază de coacere în lapte-țeară, adică atunci cînd din boabele strivite curge un lichid mai consistent decît laptele, dar care nu s-a întărit încă și se prezintă sub formă de aluat. Întîi se recoltează știuleții și apoi tulpinile. Știuleții tăiați se încarcă în coșuri și se cară la gropi în aceeași zi însilozîndu-se. Pentru ca să nu se întărească și să nu-și piardă substanțele nutritive tulpinile de porumb trebuie culese imediat după recoltarea știuleților. Știuleții și tulpinile cu frunze trebuie să se însilozeze în ziua culesului lor. Însilozarea știuleților se termină prin acoperirea lor cu 30—40 cm. de masă verde; silozul se acoperă apoi cu un capac de scinduri peste care se pune un strat de argilă. În timpul însilozării știuleților, precum și a tulpinilor și frunzelor, masa însilozată trebuie să fie bătătorită foarte bine, mai ales lîngă pereții silozului. Pe măsura presării masei însilozate se astupă bine crăpăturile și adînciturile care se formează”.

Cu același interes a fost ascultat și referatul privind executarea construcțiilor siloz, referat ținut de Nikolai Sofronovici Korobkin, inginer șef din secția de proiectări tip de la Institutul de stat pentru proiectarea construcțiilor industriale și agricole.

Timpul a trecut repede. Consfătuirea s-a sfîrșit și acum cu toții au trecut la cîmp, unde pe lanul de porumb a avut loc o demonstrație practică de recoltare a porumbului pentru însilozare. Recoltarea s-a făcut cu ajutorul combinelor speciale S.K.-2,6 (care taie și toacă tulpinile și știuleții de porumb, încercînd nutrețul tocat direct în camioanele ce-l transportă la silozuri) și K.U.-2 (care recoltează separat știuleții de porumb și toacă tulpinile pentru însilozare). De la lan, participanții au trecut la cele 5 silozuri special construite după indicațiile specialiștilor sovietici, unde au asistat la o demonstrație practică de însilozare a porumbului și în deosebi însilozarea separată a știuleților de porumb tocați de mașina universală D.K.U.-1,2. Această mașină a fost adusă special cu avionul din Uniunea Sovietică.

Întrebările cu care au fost asaltați oaspeții după demonstrațiile ce au avut loc în cîmp și la siloz, sînt justificate. Oamenii voiau să se documenteze cît mai bine, ca întorcîndu-se acasă să poată aplica aceste deosebit de prețioase învățăminte.

E. GHELBAȘU

Mașina universală D.K.U.-1,2 sosită din Uniunea Sovietică, fărîmîtează cu repeziune știuleții de porumb culeși în starea de lapte-țeară. Pe tromba ei se revărsă șuvoi în siloz, ca o pastă, hrană bună pentru vite.

În medalion, tovarășul Feodor Dubkovețki, președintele colhozului „Cuceririle lui Octombrie” din regiunea Cerkasî, R.S.S. Ucraineană.

me crearea unei baze furajere solide a fost una din cele mai de seamă preocupări în colhozul „Cuceririle lui Octombrie”. Azi însă această problemă a fost în general rezolvată prin folosirea unei metode noi în formarea bazei furajere: cultivarea porumbului pentru furaj, recoltarea și însilozarea lui separată.

Porumbul ocupă suprafețe mari în colhozul „Cuceririle lui Octombrie”. Anul acesta 150 hectare au fost semănate cu această cultură, din care o treime din suprafața ocupată cu porumb pentru boabe va fi recoltată în stadiul de maturitate în lapte și în galben,

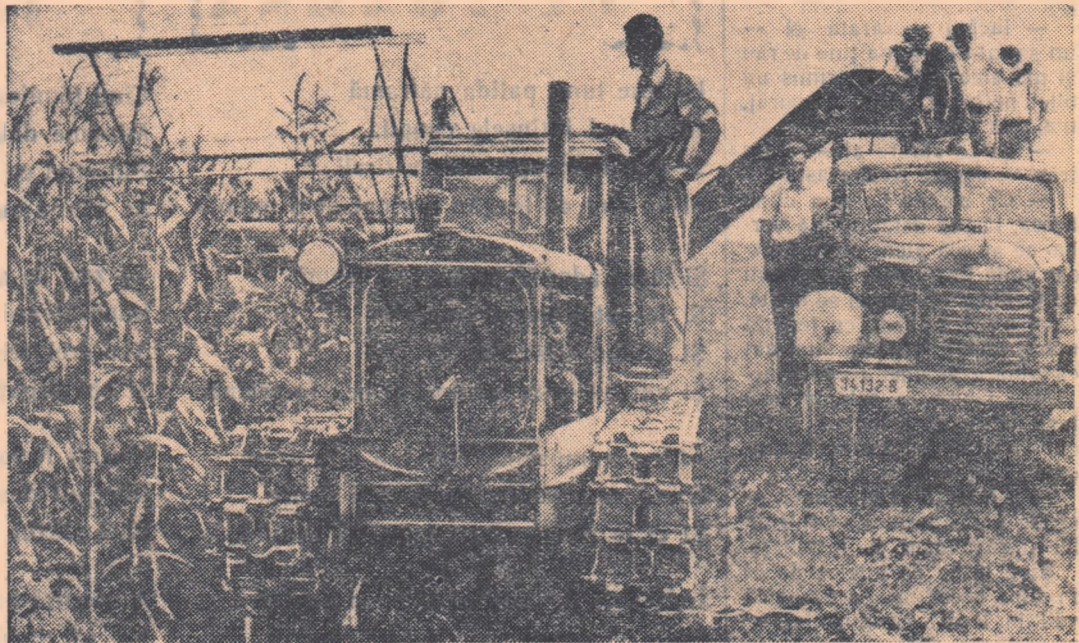
vorbît și mai amănunțit la consfătuire un alt oaspete, tovarășul Serghei Stepanovici Praksin, candidat în științe agricole, locțiitorul științific al directorului Institutului de cercetări științifice pentru cereale din zona fără cernoziom a U.R.S.S.

PORUMBUL, O MARE BOGAȚIE

Știința și practica au dovedit că porumbul poate fi un furaj superior — în ce privește nutriția — față de celelalte plante furajere. Știuleții de porumb recoltați pe bază de maturitate lapte-țeară și însilozăți își păstrează valoarea nutritivă acumulată în timpul

mai hrănitor decît floarea soarelui. Însilozarea tulpinilor și frunzelor fără știuleți asigură pentru taurine un nutreț superior, iar știuleții însilozăți sînt un nutreț concentrat deosebit de hrănitor pentru porci și păsări. În sprijinul acestor interesante concluzii, tovarășul Praksin a adus următoarele date:

Porumbul însilozat în fază de coacere în lapte-țeară, în cazul însilozării separate a știuleților de-o parte, și a tulpinilor și frunzelor verzi de altă parte, a dat 6.750 unități nutritive la hectar. Porumbul însilozat întreg (știuleți și tulpini la un loc) a dat 5.775 unități nutritive la hectar, iar

Recoltatul porumbului cu combina S.K.-2,6.

Insămîntați GRIUL după îndemnul AGRONOMULUI!

O metodă înaintată de semănat grâu

Academician GH. IONESCU-SISEȘTI

Marele înaintaș în știința agricolă, Ion Ionescu de la Brad, spunea în veacul trecut că deprinderile pe care le-am moștenit în agricultură trebuie mereu verificate spre a vedea dacă se potrivesc cu vremea de față: „Ceea ce este bun se păstrează, ceea ce este rău se înlocuiește”.

Din vremi străvechi, oamenii au semănat grâul și celelalte cereale prin împrăștiere cu mina. Această metodă a fost de mult părăsită în gospodăriile bune, pentru că nu dă rezultate multumitoare. Unele semințe se îngroapă, altele nu, cele ce se îngroapă cad la adâncimi diferite, răsăr pe rind, coacerea nu se face odată, de unde risipă de recoltă. Cind semănăm prin împrăștiere, rămân unele porțiuni unde n-a ajuns destulă sămînță, acolo plantele cultivate cresc rare și se umplu de buruieni, iar dacă vrem să nu rămînă goluri, trebuie să dăm o cantitate mai mare de sămînță față de cît trebuie.

Toate aceste neajunsuri sînt înlăturate cînd se semănă cu mașina în rînduri. Dacă pămîntul e bine lucrat, brazdarul mașinii de semănat pătrunde la adîncimea trebuincioasă, îngroapă regulat toate semințele și le distribuie deopotrivă pe rînd. Plantele răsăr, cresc, se dezvoltă și ajung să se coacă toate odată. Lanul este întotdeauna încheiat, mai bine apărut de buruieni și se face și economie de sămînță.

Dar și această metodă are un neajuns și anume: pe rînd plantele sînt prea dese, iar între rînduri este mai mult spațiu decît trebuie. Acest neajuns se înlătură printr-o metodă nouă de semănat și anume prin semănătura încrucișată. Pentru a aplica această metodă se lucrează în felul următor:

Dacă am chibzuit să dăm o cantitate de sămînță de pildă de 180 kg. la hectar, potrivim mașina să verse numai 90 kg. la hectar. Cu mașina astfel potrivită semănăm odată în lungul tarlalei și apoi în curmeziș. Rîndurile ies atunci încrucișate și cantitatea de sămînță semănată este de 180 g. Prin experiențe foarte numeroase s-a dovedit că semînind în acest chip se obține o

recoltă mai mare decît atunci cînd se seamănă cu mașina în rînduri simple. Care este explicația acestui spor de recoltă?

Explicația este următoarea: plantele ca să crească și să se dezvolte au nevoie de apă, hrană, de lumină și de căldură. Toate aceste nevoi ale plantelor sînt mai bine împlinite la semănătura încrucișată. Fiecare plantă are la dispoziție un spațiu în formă de patrat, din care își trage apa și hrana. Rădăcinile nu se înghesuiesc mai mult într-o parte și mai puțin în alta. Nici tulpinile nu sînt înghesuite pe rînd, ele sînt resfirate pe toată suprafața și primesc deopotrivă lumina și căldura.

Dar trebuie arătat că și semănătura în rînduri încrucișate are un neajuns și anume: cînd aplicăm această metodă, trebuie să trecem cu semănătoarea peste lan de două ori. Prin urmare se pierde de două ori mai mult timp și de două ori mai multă forță de tracțiune animală sau mecanică. Acest neajuns este răsplătit prin sporul mare de producție.

Știința și tehnica nu stau pe loc. S-a găsit însă mijlocul să se corecteze neajunsul de mai sus.

Constructorii sovietici au construit mașini de semănat, cu care se obțin avantajele semănăturii în cruce, fără a purta mașina de două ori pe aceeași suprafață. Aceste mașini au trei rînduri de tuburi. Distanța între tuburi e de 7 cm., nu de 13 cm., ca la mașinile obișnuite. Cantitatea de sămînță stabilită să se dea la hectar se seamănă odată. Rîndurile fiind mai dese, semințele cad mai rar pe rînd și repartizarea lor pe suprafața terenului este mai regulată. Fiecare plantă ocupă un spațiu a cărui formă se apropie de forma unui patrat ca și la semănătura în cruce. Aceste mașini lucrează foarte bine cînd pămîntul e bine lucrat, fără bolovani și fără buruieni.

Adaptînd metodele înaintate de semănat vom produce mai mult, vom avea belșug în gospodărie și bună stare în țară.

Soiuri bune de sămînță

Introducerea în cultură a soiurilor ameliorate (îmbunătățite) de cereale, asigură un spor de producție de 8 pînă la 34 la sută. Soiurile ameliorate, în comparație cu cele locale, sînt mai productive, dau recolte de calitate superioară, sînt mai rezistente la ger și secetă, precum și la bolile specifice fiecărei regiuni sau raion din țară.

Soiurile de grâu de toamnă de cea mai bună calitate sînt următoarele:

Soiul „A 15” care se caracterizează printr-o rezistență mare la secetă și la ger, crește și dă recoltă mai bună în regiunile de stepă din cîșăritul țării, dînd o producție cu 20 la sută mai mare decît soiurile locale neameliorate. Este raionat în stepa din Moldova, Dobrogea, Muntenia și sud-estul Olteniei.

Grîul de toamnă „Bărăgan 77” este un soi de asemenea bun de cultivat în regiunile de stepă, fiind cu 10—20 la sută mai productiv decît soiul

Inginer AL. PRIADCENCO
Laureat al Premiului de Stat

„A 15”, mai rezistent la ger și dintre toate soiurile cultivate pînă în prezent, dă cea mai bună făină. Regiunea cea mai potrivită pentru cultivarea grîului „Bărăgan 77” este stepa Bărăganului, cunoscută ca regiunea cea mai secetoadă a țării.

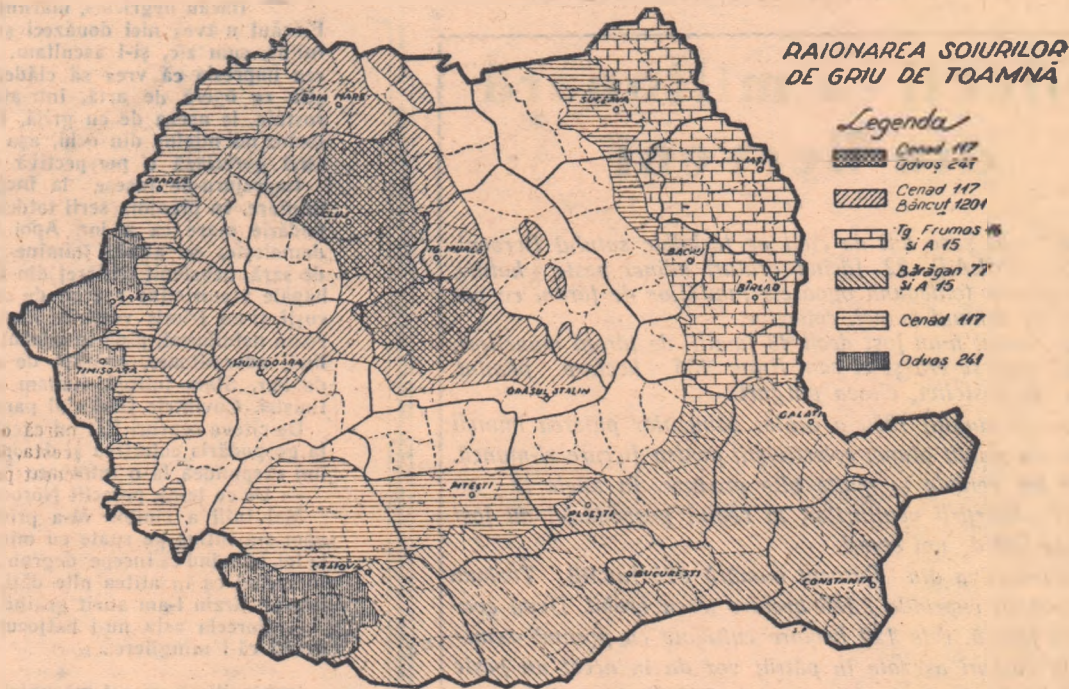
Pentru Moldova s-a constatat că cel mai bun soi de grâu de toamnă este soiul numit „Tirgu Frumos 16”. El a dat în ultimii ani o producție care depășește în medie cu 18 la sută cea mai mare producție dată de soiul de grâu de toamnă „A 15”.

Regiunilor de stepă din vestul țării, în cîmpia Tisei, și cîmpia Transilvaniei, le corespunde soiul de grâu „Odvoș 241”, care se coace mai devreme, dă o producție mare de boabe și de calitate superioară.

Cunoscut este și soiul de grâu de toamnă numit „Cenad

117”, care s-a dovedit a fi foarte productiv și destul de rezistent la cădere. Acest soi a fost raionat în regiunile din podișul Transilvaniei, în nordul Moldovei, în regiunile deluroase din vestul țării, precum și în cele de la poalele munților din Oltenia și Muntenia. În regiunea deluroasă din jurul munților Apuseni și în văile riurilor din Transilvania, cu clima bogată în ploii și unde culturile de grâu sînt expuse mai mult căderii în timpul vegetației, a fost raionat soiul „Bankut 1201”, soi foarte productiv și rezistent la rugină.

Fiecare gospodărie colectivă, întovărășire agricolă, fiecare țaran muncitor cu gospodărie individuală trebuie să ceară părerea agronomilor, atunci cînd alege sămînța pentru semănat, pentru a folosi numai soiurile recomandate. Soiurile necorespunzătoare trebuie înlocuite cu cele potrivite, la baza de recepție din comună.

„Ce măsuri ați luat pentru a asigura o recoltă bogată de grâu în anul viitor?...”

IATĂ CUM VOM LUCRA

În acest an vom însămînța cu grâu aproape 840 hectare. O bună parte din această suprafață a fost cultivată în primăvară cu borceag, trifoi, fasole și alte leguminoase, ceea ce face ca pămîntul să fie și mai fertil. Numai decît

după recoltarea acestor culturi s-a făcut dezmiriștitul, iar cînd buruienile au început să răsără, s-a executat arătura adîncă de vară. În toamna aceasta, țararii muncitori din comuna noastră vor viri sub brazdă aproape 2000 tone gunoi.

Semănatul grîului va fi făcut numai cu mașinile, folosind din plin cele 11 semănători ce se află în comună. Sămînța va fi toată selecționată și tratată cu substanțe chimice, așa cum a arătat, la cîminul cultural în ziua de 4 septembrie, tovarășul inginer Iosif Pinconski, tehnicianul punctului agricol. Sîntem hotărîți cu toții să aplicăm pe o scară largă regulile agrotehnice la cultura grîului, pentru ca în anul viitor să avem o recoltă bogată.

Kalina Carol
președintele sfatului popular din comuna Rătești, raionul Satu Mare.

NE-AM PREGATIT DIN VREME

Încă la trelerat ne-am îngrijit să alegem grîul de sămînță din cel semănat în rînduri încrucișate, a cărui producție a fost de 2.930 kg. la hectar, cea mai mare recoltă de grâu obținută de gospodăria noastră în acest an. Zifele

acestea am terminat de selecționat și condiționat întreaga cantitate de grâu necesară pentru însămînțarea celor 50 hectare. Grîul îl vom pune pe locurile unde am avut în acest an borceag, trifoi, cartofi și porumb furajer. Arăturile de vară le-am făcut la vreme și am dus pînă acum peste 120 tone gunoi de grajd. Pentru a nu mai avea gresuri în lanurile de grâu, cum s-a întîmplat în toamna trecută, au fost aleși și instruiți minutorii pentru semănători. Vom însămînța după metoda rîndurilor încrucișate o suprafață mai mare, pentru că de pe ogoarele semămate în toamna trecută după această bună metodă, am scos o producție ce depășește cu peste 1000 kg. producția obținută la grîul semănat în rînduri obișnuite. De îndată ce agronomul va spune că e timpul să începem semănatul, vom porni la lucru.

Naghi Francisc
președintele gospodăriei agricole colective „Oțetul Roșu” din comuna Gălățeni, Regiunea Autonomă Maghiară

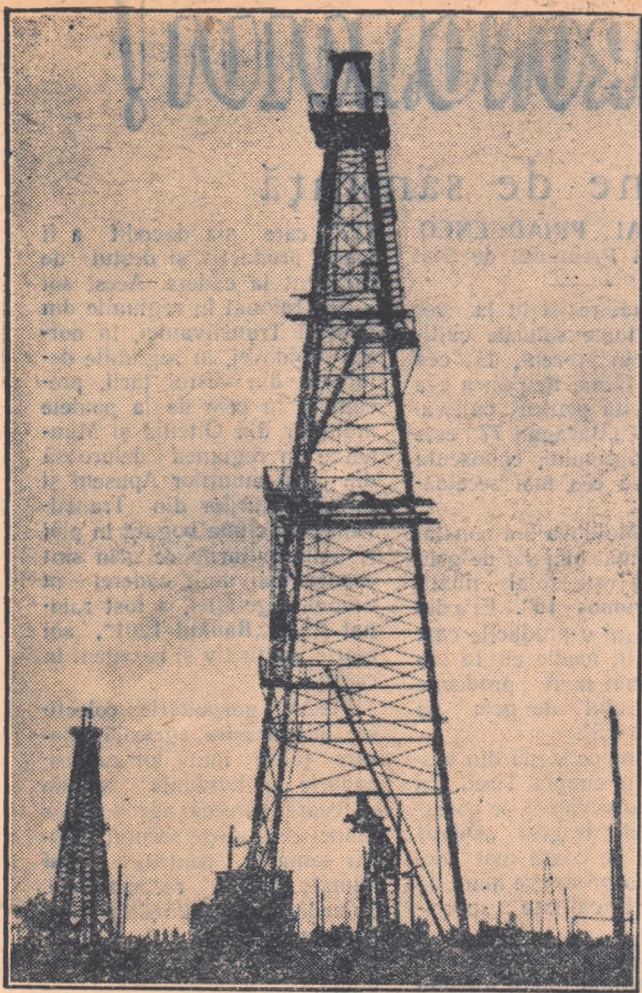
ÎNSILOZEAZĂ PORUMB FURAJER

În fotografie: colectiviștii din gospodăria agricolă colectivă „Vasile Roaită” din satul Goicea Mică, raionul Segarcea, executînd însilozarea mecanică a porumbului.

ALBINA

Pagina 3-a

Colectiva milionară din Berveni

Au trecut șase ani de când pe tarlalele satului Berveni, un tractor I.A.R. 22 făcând arături adinci peste haturi, unea pentru totdeauna ogoarele familiilor de țărani ce pășiseră pe drumul muncii colective.

La început n-au fost decît 43 familii de țărani muncitori. Avuțul obșlesc era și el cam firav: 136 hectare pămînt, cîțiva cai costelivi, cîteva pluguri.

Toamna anului 1950 a arătat oamenilor puterea muncii unile. Au primit atunci colectivității pentru fiecare zi-muncă, 8,750 kg. cereale și multe alte produse. În zilele ce au urmat împărțirii veniturilor, la sediul gospodăriei au fost depuse 500 de noi cereri.

Azi colectiva din Berveni numără 625 familii. Tarlăua gospodăriei cuprinde 2.185 hectare teren arabil. După evaluarea făcută, cele 120 hectare cultivate cu porumb semănat în cuiburi așezate în pătrat vor da în acest an peste 4.000 kg boabe la hectar; iar cele 260 hectare cînepă vor aduce colectivității un venit de aproape 2 milioane și jumătate lei.

Se spune că încă din 1954 gospodăria colectivă a devenit milionară. Într-adevăr, în registrul de contabilitate se poate citi: „Anul 1954 a adus gospodăriei colective un venit de 4.341.046 lei”. Un mare rol l-a avut și sectorul zootehnic. Gospodăria are numeroase ferme: o fermă de vaci de rasă Siementhal, o crescătorie de porci cu 68 scroașe, de la care s-au obținut în acest an aproape 600 porci, o slînă cu 600 oi, slupi, ferme de păsări, etc. La marginea satului au fost ridicate două grajduri moderne, o maternitate pentru 50 scroașe, un saivan pentru oi și alte construcții solide. Gospodăria are casă-laborator, colț roșu, atelier de fierărie, tolărie, țimplărie, curelărie, atelier de făcut coșuri, fabrică de sifoane, limonadă și înghețată, frizerie, etc.

Producția complexă a gospodăriei a adus de la începutul anului în curs și pînă în prezent un venit de peste 1.200.000 lei. După calculele făcute, colectivității vor primi pentru fiecare zi-muncă aproape 12 kg. cereale, cîteva kilograme de alte produse și 10 lei.

Berveni este azi un sat cu oameni înstăriți! Ulițe largi, umbrite de pomi, case noi de cărămidă învelite cu țiglă, lumină electrică, club, cinematograful, magazin universal, spital cu 3 secții, dispensar... Din anul 1950 și pînă acum au fost construite în sat peste 80 de case. În curînd încă 32 familii de colectivști se vor muta în case noi, spațioase.

Grăitoare sînt în acest sens borderourile de vînzare ale magazinului universal din sat. Poți afla că din 1954 și pînă în prezent acest magazin a vîndut colectivștilor 80 biciclete, 2 motociclete, 20 mașini de cusut, 50 ceasuri deșteptătoare, 120 aparate de radio, sute de costume de haine și mii de metri de țesături de bumbac și lînă.

Luminos și fericit este viitorul oamenilor din Berveni, satul în care aproape toate familiile de țărani muncitori au intrat în gospodăria colectivă!

ION BELCIUGAN

Sonde și brazi, soarele răsărind peste creste, iată mirunatul tablou pe care-l înfățișează ochilor Valea Prahovei. Se pare că dinaintea ei, desfășurată pe zeci de kilometri, însăși stema țării. Colțul acesta de natură, cunoscut atît de bine înăuntrul și în afara hotarelor este una din mîndriile noastre. Prahova își rostogolește de milenii apele de cleștar prin ținutul plin de farmec al stîncilor și brazilor. Dedesubt la sute de metri apele negre ale petrolului stau închingate de milioane de ani în nemaipomenita strînsoare a pămîntului.

Omul cu istețimea și curajul său a dat numărate cepuri pungilor de petrol slobozînd la lumină o uriașă bogăție numită pe drept cuvînt și „aur negru”. Pe dealuri, printre pădurile de brazi, s-au ivit cu anii păduri de sonde. Noaptea sclipesc aici miile de mărghăritare de lumină arătînd că omul nu se odihnește nici în astfel de ceasuri.

SLOBOZENIE ȘI DREPTATE

Oamenii au aici o țarie de

PE VALEA

- NOTE DE

stei. În multe dăți s-au dovedit mai aprigi și mai de neclintit ca stîncă. Au cîștigat această fire luptînd îndelung împotriva vrăjmașiei domnilor.

Pe o piatră de marmoră din centrul orașului de azi, cetate a petrolului, trecătorul citește: „În amintirea eroicelor lupte duse în Februarie 1933 de muncitorii petroliști sub conducerea Partidului Comunist din România împotriva exploatării burghezo-moșteresti, împotriva regimului de fascizare a țării”. Poporul și-a dus lupta pentru slobozenie și dreptate mai departe și din ce în ce mai curaj.

AȘEZARI DE IERI ȘI DE AZI.

Inchipuiți-vă o grădină roditoare în care intră peste noapte o turmă de mistreți. Oamenii au aici o țarie de

peste bogata Vale a Prahovei. Aveau nume încilcice: Standard-Oil, Royal-Dutch, societăți de peste mări și țări venite aici să prade bogăția pămîntului și sufletele oamenilor. Capitaliștii au distrus grădini, așezări umile, liniștea morților din cimitire, au scormonit pămîntul în adîncuri și au scos petrol. „Petrol cu orice preț”, le era legea. Cu prețul vieților de oameni, al unei risipe de nedescris. Din sondele puse în grabă, petrolul țîșnea adesea împins de puterile dezlănțuite din adîncuri și curgea gîrlă inundînd satele. O singură scînteie — și aceasta se ivea totdeauna, — producea focuri uriașe și aducea doliul în atîtea familii. În locul bărbăților zdraveni plecați la muncă, de la sonde, erau a-

Într-o vară, pe inserate, stam întins pe un braț de fin plăcut mirositor, alături de un flăcău negricios, mărunțel, ciung de o mină. Flăcăul n-avea nici douăzeci și cinci de ani. Stam întins, cum zic, și-l ascultam. Vorbea rar. Îmi făcea impresia că vrea să clădească din cuvinte nu știu ce operă de artă, într-atîta le despărțea, le rostua, le așeza de cu grijă. Parcă se uita la ele, închizînd nișelul din ochi, așa cum fac desenatorii cînd apreciază o perspectivă.

Împrejură-ne fusese la început gălăgie și frămîntare. În preajma serii totdeauna e așa la o gospodărie mare ca a lor. Apoi totul se așează, se domolește, se alină. Rămîne treaz numai vîntul de sară, neostenit cîntăreț din frunză. În răstimpuri hăpăie vreun ciine speriat de chiote feciorești... Cocoșii și-au trimis vestirile dinții, luncind apoi în somn netulburat, pînă la miezul nopții. Era o vreme lină, adormitoare, ocrotită de cerul bătut în ținte de aur. Stam întînși, fumam alene și dam laudă liniștei. Cuvintele flăcăului parcă o întregeau.

De cîteva ceasuri flăcăul acesta, îngrijitor de vaci la gospodăria colectivă și decorat pentru munca lui, îmi răspundea la o întrebare:

— De ce te-au poreclit Nbrocosul?

Mai întîi a zîmbit. M-a privit șagălnic o clipă, apoi s-a întins pe spate cu mina căpătii. Am făcut la fel, bănuind că începe degrabă. Am așteptat mult, încercînd ca în atîtea alle dăți, să număr stele. Și într-un firziu l-am auzit grînd:

— Porcela asta nu-i batjocură. Aș zice mai degrabă că-i mingiere...

Inchipuiți-vă un sat mărunțel, cu case văruițe, cu salcimi și pomi, cu babe așezate pe lavițe, la umbră, cu găini ciugulînd prin colbul ulțelor. În acest colțșor de liniște hăvălește dintr-o dată un escadron de călăreși. Soarele după-amiezii de toamnă lucește în oțeluri, caie osteniți fornăie și strănuță, șeile scîrție, iar soldații lărnuiesc ceva într-o limbă străină...

Ce-i? Ce-i?

Babele au dispărut de pe la forși. Dacă te uîți bine, le vezi îndărătul perdelelor de la ferestre, cu ochii cășcați de spaimă. S-au zvrilit și găinile prin șanțuri, cîrîind. Cîinii din preajmă latră și mirie și nu-și dau seama ce s-ar mai cădea să facă.

Înspre sară, sătulețul geme de soldați. Iar a deua zi, începe trăsnetul cel din senin. Se crapă liniștea în cioburi, parcă întregul cer, cu lună și stele de-a valma, se prăbușește pe pămînt. Numai soarele stă — de-a mirarea — la locul lui, uitîndu-se îngrijorat la nemernicia de jos.

Pe vremea aceea Ion Moldovan era un băitnaș de vreo patrușprezece ani, singurul fecior al părinților între șapte fete. Tatăl era de multă vreme militar și nu știa nimene de dinsul. Mama, o femeie mărunță și ageră, îmbătrînise în cinci ani de cînd era singură cu copiii, cit în douăzeci. Se scofălcise și pierise ca un lujăr ros la rădăcină. Surorile cele mai mari așteptau zadarnic pețitori; flăcăii robeau cine știe pe unde, vlăguindu-se prin tranșee, mușcînd țărîna, într-o cumplită pedeapsă de care nu erau cu nimica vinovați.

Ion Moldovan era, așadar, bărbat. De doi ani luase coasa și grija carului, a văcuțelor. Odată cu năvălirea oștilor în sat, rostul vieții lui se curmă. Cînd presiunea fu prea mare, oștile hitleriste au scos cu anasina din sat toate carele — căruțe nu se mai aflau — și le-au trimis în convoi să transporte muniția. Așa a ajuns Ion Moldovan pînă dîncolo de Oradea. S-a întors în preajma iernii slab, cu haine de căpătat, ros de păduchi pînă în ochi. Fără car, fără văcuțe...

— Ceilalți pe unde-or fi, Ionică?

Ion ridică din umeri cu durere, gheboșat. Ar fi vrut să pîngă, dar nici atîta putere nu mai avea. Știa că din cei douăzeci de căruși doi scăpaseră. Ceilalți muriseră sub bombardamente, la săpat tranșee ori la încărcat muniții în vagoane... El cu Toderăș Bursuc au ajuns la Oradea. Acolo Toderăș a căzut de tifos și se află în spital.

— Ai avut noroc, Ionică, ție-te Dumnezeu, — în-găimă o bătrînă, închinîndu-se.

de DU
Laureat a

Adevărat, Ionică scăpase viu, dar norocul acesta atît de amar! Căsuța lor goală pușcă, marăpusă de boală — s-a și săvîrșit curînd — rorile cele mari umilite și flămînde... Cele mai speriate ca niște puicuțe scăpate de la inec. Ion așezat pe prispă, bătrînește, și-a pus coatele genunchi și obraji în palme și și-a cuprîns ochii gospodăria pustie. Războiul făcuse pozd din cuibul cu atîta grijă dichisit. Cocosul de ta de pe gard căzuse, iar țarușul în care fusese înfipărea un deget acuzator îndreptat către cer.

Tata n-a mai venit. Iată-l pe Ion al nostru cap familie „Căpitan la cincisprezece ani”, așa l-a bczat învătătorul. După cîva timp, vara, aflîndu la rîu „căpitanul” a văzut îngrămădeală de co pe țărîmul dîmpotrivă.

— Ce-i acolo, măi?

— Bombe, Ionică, — îi răspunse unglas subțil — Nu umbrați, copii — răcni Ion aruncîndu în apă, pe jumătate îmbrăcat. Cînd ieși la mal se repezi într-acolo strigînd, bubui ceva mai îngzitor ca orice trăsnet. Din șapte copii numai l Moldovan a scăpat cu viață, dar și el ciung de mî stingă. Pasă-mi-te copiii, — copii. Găsiseră ni grenade. Unul dintre ei umbli la ele, să vadă c de bună seamă. Ionică strigase degeaba.

Atunci și-a adus aminte satul că Ion Moldovan era norocos. Păi ați uitat, oameni buni, ce i întîmplat pe salcimii școlii? Pe salcimii școlii făcuseră ciorile niște cuiburi de toată frum iar copiii, sub ochii învătătorului, s-au apucat strice. Toată ziua le cîrîiau în cap, furau căpsuri din grădină și n-aveai pace din pricina lor. urcat și Ionică la un cuib. S-a urcat, a și el, a început să-l desfacă rizînd și cînd era fericit, îl pocni creanga de sub picicare, prăbuș du-l în gol. În vătătorul răcni repezîndu-se s prîndă. Dar, rotîndu-se prin aer, Ionică își agi

PRAHOVEI

ALĂTORIE —

nătăți de mea. Dintre muncitorii de aici s-au ridicat sute de cadre care au azi munci de răspundere.

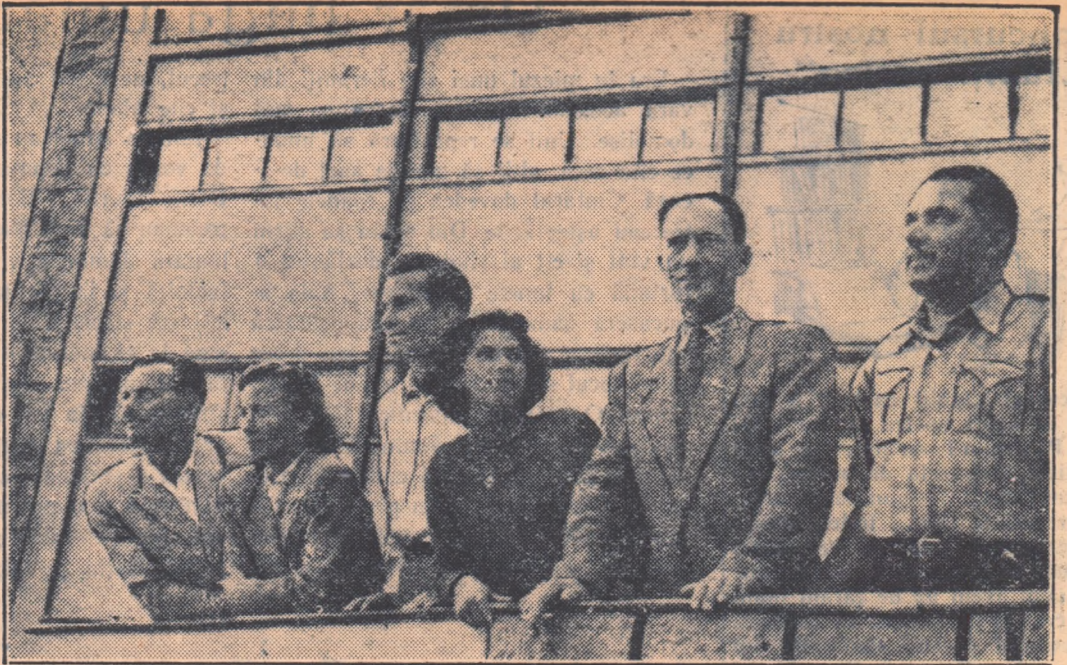
In apropiere de Cimpina, privind in sus dincotro curge apa Doftanei, se zăresc zidurile unei temniți. Aici au vrut „domnii” să fringă dtrzenia comunistilor, a sutelor de muncitori ridicati la luptă. Dar temnița s-a transformat într-o cetate a luptei pentru libertate. De aici a pornit în ațitea rinduri cîntecul revoltei. Aici a murit Ilie Pintilie în 1940.

In același an la marginea orașului Ploești a fost ucis Petre Gheorghe, iar în închisoarea din Ploești a murit arsă de vie în 1943, Elena Pavel.

Ei și-au dat viața pentru slobozenie și dreptate. Și a-

vindu-le azi ca pe bunuri de preț, petrolistul Radici Alexandru de la rafinaria nr. 1 din Ploești, Gheorghe Albuiescu de la schela Băicoi și alții își petrec zilele minunate de odihnă în cea mai elegantă vilă din Sinaia. Într-o comună ca Aluniș unde înainte vreme se întorceau vîlguiți acasă sondorii, se înfilnesc azi, tot în concediu, 20 de ofițeri, doi ingineri, studenți și elevi, fii ai necăjiților petrolști de altădată.

Ion Staicu era în 1941 muncitor la sonda 202 din Băicoi. Azi e directorul schelei Băicoi și conduce munca a peste 2.000 de oameni. Stoian Gheorghe, sondor tot la Băicoi, om de 60 de ani, și-a întocmit acte de pensie. A intrat în biroul directorului și spune: „Să trăiești tovarășe” — și apoi se așează poflit de director într-un fotoliu. Aflu că în trecut a împins

Muncitori petrolști petrecindu-și concediul la casa de odihnă „Cota 1400” din Sinaia.

10 ani ca un rob „la prăjina „Alianței”, sistem adus de străini. Socotiți, 10 ani în șir, oște 12 ore pe zi să te învîrți în jurul sfredelului sondei. Acum are doi fii turnători, unul

electrician, iar el ia pensie, leaifa întreață.

Focul e cel mai cumplit dușman al petrolștilor. La sonda 90 din Băicoi s-a iscat foc la gura puțului. Au încercat să-l stingă cu ce le-a venit la îndemînă și pînă la urmă Geancu Mihai a azvirlit haina peste foc și s-a așezat apoi deasupra cu trupul lui, înăbușind primejdia. A doua zi i-a apărut spre laudă chipul pe pașouri iar direcția i-a dăruit un costum de haine noi.

In Cimpina s-a ridicat un cartier de locuințe muncitorești și un teatru.

Libertatea a fost cîștigată cu jertfa singelui. Pe ea a înflorit însă azi viața pe care o binemeritau truditonii de la sonde.

UN SECOL DE AUR NEGRU

Prima înaintare spre adîncuri s-a făcut pe Valea Prahovei acum 100 de ani. Se săpa anume cu tîrnăcopul un puț. Cînd groapa se adîncea, puțarul era îmbrăcat în piei de vițel și coborit cu funia în sîrăfunduri. Acolo izbucneau adesea incendii care mistuiau oamenii și uneltele. Deasupra nu ajungea nici măcar un vaiet.

Mai tirziu setea de aur a patronilor a adus mașini. Și totuși săpatul unei sonde la 900 metri adîncime dura 60 de luni. In 1949 aceeași adîncime cu mașini mînuite de muncitori eliberați, se săpa în 16—18 luni, iar în 1952 cu aparatul trimis de oamenii sovietici și denumit „turbobur” într-o lună.

La 2 septembrie anul acesta s-a vestit că petrolștii și-au îndeplinit sarcinile cincinalului. Cele peste 10.500.000 tone de țitei pe care le-au dat în acest an întrec cea mai mare producție obținută în timpul regimului burghezo-moșieresc. Inainte viața la sondă era un iad de neîndurat. Muncă de rob și spaimă de moarte. Acum omul s-a ridicat atît de sus încît îl vezi întrecînd creștetul sondelor. Vreți fapte? Iată, în 4 zile turlitul Căinuțu Dumitru și brigada lui de la Moreni îi mută gogeamitea sondă de pe un deal pe altul. Vezi sonda, colos de oțel, mișcîndu-se domol pe talpa ei și jos brigada aceasta de năzdrăvani silind-o să urmeze ascultătoare drumul.

Sondorii văd azi un lucru uitor. Un aparat făcut după sfaturile specialiștilor sovietici le arată ce se întîmplă la fiecare metru în adîncimea sondei. E bazat pe energia atomică. Sondorii l-au și botezat „ochiul atomic”.

Ochiul atomic aduce economii de milioane și scurtează la jumătate timpul de punere în funcțiune al sondelor. El a fost încercat în ultima vreme cu bune rezultate la Moreni, la Urlați și la alte schele.

Să ne gîndim acum la cel care intrînd pe vremuri în hăul puțului își lua adio de la viață. Și la puterea uriașă care stă în mina sondorului de azi. Și e firesc să-l vedem înălțat peste creștetul sondelor.

VIRGIL TOSO

NOROCOSUL

MIRCEA lui de Stat

Într-o zi într-un ciot și rămase atirnat la zece metri de pămînt, ca o ginganie albă. Cu sufletul la gură, doi băiețandri suiră grabnic, zdrelindu-se în fel și chip, și-l aduseră nevătămat jos, spre bucuria tuturor.

Într-o zi rămăsese la Ion Moldovan-Norocosu, porecla de norocos, eși de la cincisprezece ani, în locul mîinii stingi, avea numai un bont de două palme. Azi nu-i mai ice nimenea Moldovan. Norocosu, așa-l strigă lumea. Chiar cînd i-a venit decorația pentru munca sa, Ordinul Muncii clasa III-a, pe numele nou i-a venit, încît actul s-a trimis înapoi pentru cuvenită rectificare.

În toamna lui 1950, Ion Moldovan-Norocosu, s-a înscris cu toată „familia” lui de cinci persoane în gospodăria colectivă. Surorile cele mari se mărităseră, își aveau casele lor, familiile lor și se aflau în lăturea de Ion la înscriere. Indată după asta Ion i ceru președintelui:

— Pe mine, bade Neculai, numește-mă la vaci.
— Asta, măi Ionică, după cum va hotări adunarea. Noi, să-ți spun drept, ne-am gîndit să te purtăm prin școli și să ni te scoatem contabil.

— Ba, pe mine dați-mă la vaci.
Își dorise Ionică, de cum venise din convoi, să mai prindă putere și jug. Uneori îi lăcrămau ochii gîndindu-se la vacuțele lui. N-a uitat niciodată cum, sub ochii soldatului cu cască cenușie și pisto-

let lucios, și-a prins vacile la jug și-a ieșit cu carul pe poartă, împiedicîndu-se într-un ciot de la pod. Au urmat drumurile cele nesfirșite, chinuitoare. Zi și noapte, zi și noapte pe cărări cotite, ori drept peste cimpuri. Abia dacă stăteau cît să hrănească vitele, să le dea apă. Așezat pe proșap, Ion vedea cum slăbesc, se sug, se ofilesc vacuțele lui. Cea dintîi care dădu semne de neputință fu Joiana, vaca lui bună de lapte... În zadar se rugă el să-l lase măcar o zi pentru hodină. Căpătă un brînci și Joiana citeva lovitură de cravașă peste bot. Oare Ion a oftat din rărunchi ori amărîta cea neștiutoare? A căzut Joiana în glod, a doua zi... Biciuirea n-a mai folosit la nimic. Au înjunghiat-o pe loc, iar carnea s-a împărțit la bucătăriile ostășești. Pe urmă, în același chip s-a prăpădit și Virag. A rămas Ion mai singur decît norul acela trist care lunecă în neștire pe cer...

De-atunci n-a mai avut Ion cel poreclit Norocosu două vaci în ogradă. Au urmat ani de foamete și de lipsă. Așa că în colectiv n-a avut de duș decît o vacă, crescută cu chibzuință și pricepere, dintr-un miț de vițea, prăpădită și supărată...

Cînd s-a văzut Ion inconșurat de atîtea vaci — vreo treizeci — mai întîi a simțit o căldură năvălindu-l. Apoi lacrimi în ochi. Apoi le-a mîngîiat cu singura lui mînă, grăindu-le dragăstos:

— Voi n-o să perfiți ca Joiana și ca Virag.
Nu s-a plîns nimenea că l-au numit pe Ion îngrijitor la vaci. Poate numai președintele pentru că, indată ce flăcăul a pus mina pe veterinar, s-a înfățișat cu o hirtie în mînă.

— Ia, citește asta, tovarășe președinte.
Erau scrise acolo vreo cinci titluri de cărți, toate privitoare la creșterea și îngrijirea vacilor de lapte.

— Te-aș ruga, bade Neculai, să-mi faci rost de ele. Să le cumpere gospodăria, să le ceară gratis; nu știu. Am lipsă de ele.
— Bine Ioane...
In al doilea an Ion a fost trimis de gospodărie la o școală specială și s-a întors de-acolo, vorba lui, doctor în privința vacilor. Strădania lui aduse gospodăriei venituri de toată frumusețea. Mai aduse în sat primul Ordin al Muncii. Purtătorul acestui Ordin se afla lîngă mine povestindu-mi pentru ce i se spune Norocosu...

Am aflat în acea sără, învăluit de mirozna finului proaspăt și de cuvintele flăcăului, că familia lui s-a împrăștiat cu totul. Și-a „măritat” alte două surori. Cea mai mică se află la o școală de horticultură. Are să vină înapoi, la grădina gospodăriei. Să scoată din pămînt castraveți și varză, și roșii, și ardei... Ion al nostru e acuma om însurat, are doi copii, vacă și casuță nouă. S-a înscris pentru un aparat de radio. Cooperativa le va aduce luna viitoare.

Cum stam așa, într-o rîină, ascultînd lîniștea satului adormit, mi-a răsărit dinainte acea după amiază de toamnă descrisă de Norocosu. Casele văruite, curățele, mai curățele ca atunci, acoperite cu țigla, nu cu trestie... Babele stau ca și atunci pe lavițe, dar fără tristețea celor plecați în ochi; găinile, de rasă necunoscută acum zece ani, scormonesc pe uliți. S-a instăpinit asupra acestui sîtuc, o liniște nouă, deplină, o pace desăvirșită... Mi-am simțit inima fierbinte.

— Ascultă Ioane, ce crezi tu? S-a mai sparge liniștea asta?..

— Cum? — săltă el în capul oaselor... Adică război? Nu, prea iubite! Cît suflăm și facem umbră pămîntului ne împotrivim! Cui îi trebuie război, aibă soarta cinelui turbat... Știi, cînd turbează cinele, îl țarcuim cu furcile de fier, îl găbuim și îl răpunem. Apoi săpăm o groapă de doi stînjeni, îl zvirlim acolo și turnăm var... După-aiă batem bine-bine pămîntul, iar furcile ni le pirlim la foc să nu rămînă nici urmă de primejdie... Da, da... aibă soarta cinelui turbat.

Ochii negri ai lui Ion Norocosu parcă luceau de o flacără nearătată mie. Nu știu de ce, ciotul mîinii îi rămăsese ridicat. Mineca goală i se bălăbănea. Am întins brațul și l-am cuprins pe Ion ca pe un frate. Era norocos pentru că apucase zilele de azi.

Auzeam cum rumegă vacile în grajd, semn că nimica nu le tulbură hodina.

LA CĂMINUL CULTURAL

Saltă bucuria-n sat,
La cămin e sezătoare
Vin săteni că-i sîrbătoare
Hai și tu nevastă-ndal!

Multă lume-i adunată
Tineri și bătrîni, copii.
Cînd îi văd, hei, dragu-mi-i
De-aș mai fi tînăr odată.

Scena de artiști sclipește
Piesa-ncepe cu eroi
Chiar cu oameni de la noi...
Sala toată clocotește.

Dar acum ai și mai și
Sar flăcăi și-n cizme bat
La „Rusească”, la jucat
Frăte-miu să mi te ții.

Lăutarul cînd s'aprinde,
Cu arcușul pare că
Strunele le farmecă.
Chiar și-un mort la joc s'ar prinde.

Zi-i, lăută, pe trei strune
Că viața e cu noi
Cîntă mierlă în zăvoi
C-am ieșit și noi la lume.

CONSTANTIN JURAVLE
țăran muncitor Comuna Bilca, raionul Rădăuți,
regiunea Suceava

Concursul nostru „Iubiți cartea”

Concursul „Iubiți cartea” a fost primit în satul nostru cu mult interes. Pentru a-l sprijini, am scris un articol la gazeta de perete, în care am arătat însemnătatea acestei întreceri la citit, îndemnându-i pe tinerii din Tărian să se înscrie în număr cât mai mare. Într-adevăr pînă acum avem 92 de țărani muncitori care s-au înscris la concurs. La începutul acestei săptămîni am pus la vedere lista primilor înscriși între care sînt: Barna Aron, Paul Valer, Ruja Andrei, Iuhász Gheorghe, Torjoc Iuliana. Am organizat de asemeni pe lingă bibliotecă un cerc de citit condus de o învățătoare. Cercul de „prieteni ai cărții” este sprijinit mult de utemiștii aleși dintre cei mai buni cititori cum sînt Brișcan Petru, Ruja Andrei și alții.

În luna aceasta și în prima jumătate a lunii octombrie avem programate recenzii la cărțile „Desfășurarea” și „Brazdă peste hături”. Ne-am oprit la aceste două cărți fiindcă le-am socotit cele mai potrivite cu preocupările satului. Și la noi sînt înscrieri pentru o întovărășire agricolă și recenzarea acestor cărți va da fără îndoială răspuns și ajutor multor frămintări pe care le au azi țărani muncitori din Tărian.

Eu folosesc concursul „Iubiți cartea” pentru a mări numărul cititorilor mergînd cu cărți din casă în casă în fiecare săptămîină. Interesul cititorilor pentru concurs crește mereu. Mă bucur de oricare cititor ce pășește în bibliotecă. Bucuria mea e însă și mai mare cînd acesta spune că vrea o carte pentru concurs. Din păcate unele dintre acestea ne lipsesc, ca de pildă „Așa s-a călit oțelul”, „Povestea unui om adevărat”, „Mitrea Cocor”. Și mai avem un necaz: ni s-a făgăduit de către sfatul popular raional că în satul nostru va veni un grup de tineri scriitori. Au trecut de atunci multe săptămîni de așteptare. Am vrea, dacă nu un grup de scriitori, să vină măcar unul din ei. Aceasta va înlesni cunoașterea directă între cititori și scriitori și cred că va fi de mare folos pentru mai buna desfășurare a concursului nostru „Iubiți cartea”.

MARIA BILCIC
bibliotecară la biblioteca satească
din satul Tărian, comuna Toboșu,
raionul Oradea

Umăr lîngă umăr...

Era în miezul unei zile fierbinți din vara aceasta. Pe arie, zarva se mai domolise. Unii se repeziseră să îmbrace cite ceva, alții să mai ia saci de-acasă. Cîntarul dovedea că roadele întreceau așteptările. Din senin se stirni un vînt și cît ai clipi se dezlănțu o furtună cu tunete și fulgere. Abia apucaseră oamenii să se adăpostească sub umbrar, că un trăsnet căzu drept în mijlocul stivei de saci a lui Traian Copos. O pâlălaie puternică țîșni în sus, sub privirile înspăimîntate ale oamenilor ce-și pierduseră cumpătul. Deodată o mogildeață căzu peste foc. Cineva își svîrlise haina peste vîlvătaie. Viclene, limbile focului se furîșară

trecut, ne-a dat un purcel, apoi faină și cite altele.

Iuliana Ardelean se opri după aceea de vorbă cu deputații Onița Aurel și Borno Boncic. Hotărîră unde anume trebuiau să vină femeile la muncă voluntară duminica viitoare. Munciseră laolaltă și la plantatul stîlpilor și la întinsul sîrmelor prin care a pătruns pînă la ei lumina electrică. Ajunsă în fața frumosului cămin cultural, la construcția căruia toți au pus umărul, își aruncă privirea asupra așîșului care vestea o șezătoare cu cîntece și jocuri romînești și maghiare. În cămin se făcea repetiție. Iată-i pe Pișta Bolean și pe Gh. Rațiu, pe Olga Kędés și Emilia

însă pe sub ea, apoi ca niște săbii arzînde, o străpunseră, ridicîndu-se dușmănoase și mai sus. În clipa aceea un bărbat se repezi culcîndu-se chiar peste foc. Cu ajutorul citorva inși ce se demeticiseră între timp, rostogoli apoi peste flăcări un sac plin. După un timp, focul fu înăbușit. Astfel Pătka Gavril salvă rodul muncii lui Traian Copos. Pătka poartă și acum, pe miini, semnele arsurilor. Dar nu numai atunci, ci întotdeauna cînd s-a ivit prilejul, țărani muncitori romîni și cei de naționalitate maghiară din Diosig, raionul Săcuieni, s-au ajutat unii pe alții.

— La cules fost-ai baci Gheorghe? Știu că ai gătat cu strînsul bucatelor — îl întreba deputata Iuliana Ardelean, într-una din duminicile trecute, pe Gh. Dunea, care venea de la camp cu feciorul și nora.

— Ba am fost la văduva lui Mădi Emeric — răspunse omul cu voce bună. I-am adunat fasolea. O ajutam, că și ea ne-a fost aproape la nevoie. Cînd am venit din refugiu după războiul

Roman, cîntînd cînd în romînește, oînd în ungurește cîntece pline de încredere și recunoștință patriei lor care ocrotește deopotrivă pe toți oamenii muncii.

Țărani muncitori din Diosig muncesc azi cu mai mult sirg ca oricînd, fiindcă știu că muncesc pentru ei. Cu aceeași bucurie a pus secretarul sfatului popular tăblița roșie de frunțas pe poarta lui Geza Veres, care a scos de pe 1,16 hectare 3.656 kg. griu ca și pe poarta lui Mihai Rusneac, care a dobîndit de pe un hectar 3.217 kg. griu.

Statul sprijină pe cei care muncesc, orice limbă ar vorbi ei. 68 de țărani muncitori romîni și maghiari își făuresc astăzi o viață nouă în gospodăria agricolă colectivă. Nu se mai pomenesc oameni umblînd duminica în cămăși de cînepă, iar case cu căciuli de paie aproape că nu se mai văd în Diosig. La sediul întovărășirii ca și în cele 5 asociații agricole vin mereu alți romîni și maghiari, dornici să muncescă și să trăiască din zi în zi mai bine.

M. CAJAL

Colțul gospodinei

Cîteva sfaturi practice

Pentru a a înlesni frăgezimea unei cărni tari, fie de vită, fie de pasăre, se poate adăuga, la fierat sau la prăjit, o linguriță de bicarbonat, la 5 litri lichid sau în sosul din cratiță, la 1 kg. de carne.

Dulceața nu se zaharisește dacă se șterge marginea tîngirii, în timpul fierului, cu o cîrpă curată, muriată în apă rece.

Vasele de pămînt în care păstrăm de obicei mîncare, untură, carac pusă la marinat, capătă miros de mîncare. Pentru a scoate acest miros, le punem într-un cazan cu apă rece, adăugăm săpun și sodă și le fierbem un sfert de oră, cum fierbem rufe. După ce le limpezim, le ținem în aer ca să se zvînte.

Spălatul rochiilor de lînă. Pen-

tru a ști cum și cu ce să curățim rochiile și costumele, trebuie să stabilim dacă materialul e din lînă curată. Scoatem cîteva fire din tiv sau cusături și le aprindem cu un chibrit. Firul de lînă arde, răsucîndu-se și nu se consumă decît încet, lăsînd la capăt un rest de cărbuni. Firul de bumbac produce imediat flacără și arde complet și repede. Rochiile și hainele de lînă curată le spălăm, fără grijă, în apă cu clăbuc de săpun sau zeamă de săpun moale. Punem două linguri de amoniac la un lighean cu apă. Nu este bine să frecăm cu o bucată de săpun, ci frămîntăm în clăbuc. Întrebuințăm apă caldă de la început pînă la limpezire, fără a schimba temperatura apelor, altfel lîna se strînge. Limpezim bine și apoi băgăm rochia într-un lighian cu apă în care punem 5—10 linguri de oțet. Limpezim din nou cu multă apă și nu stoarcem. Întindem apoi rochia pe masă, pe un cearșaf, și-i dăm forma ce trebuie s-o aibă. O lăsăm astfel să se usuce pe masă, nu o întindem pe sfoară, căci își pierde forma. O călcăm pe dos cit e jilavă, cu fierul nu prea încins, căci firul de lînă se arde repede.

Să ne îmbogățim cunoștințele!

Șoarecii și combaterea lor

Printre animalele care fac multe necazuri omului sînt și rozătoarele. Printre rozătoare, cei mai periculoși și răspîndiți sînt șoarecii.

Lăcomia rozătoarelor este cauzată de nevoia de a-și menține căldura trupului, care la ei nu este aceeași ca la celelalte vietăți. Iată de ce șoarecii trebuie să mănînce mai mult decît animalele mari.

Dacă are condiții favorabile de hrană și temperatură, femela naște chiar și în fiecare lună 8—10 pui, care după 30 de zile pot să nască la rîndul lor. În felul acesta,

5 perechi de șoareci pot avea într-un an aproape 6 miliarde urmași cîntărînd 180 milioane kilograme, capabili să mănînce într-o zi și o noapte, recolta de pe 300.000 hectare.

Bolile, frigul, animalele care-i vinează și omul cu armele lui, răresc rîndurile acestor dușmani.

S-a observat că șoarecii se înmulțesc în culturile și ierburile perene. În grîul de toamnă pot trăi un an, în trifoi doi ani, iar în grîul de primăvară numai un an.

Iată de ce, făcînd muncile agricole la timp vom împiedica rozătoarele să se stărnicească într-un loc.

Alt mijloc de distrugerea rozătoarelor este vîntarea lor prin otrăvirea cu gaze, prafuri, capoașe sau săparea galeriilor.

În ultimul timp după e-

xemplul agriculturii sovietice, combaterea rozătoarelor se face și în țara noastră prin răspîndirea din avion a insecticidelor.

Cu acest aparat cu o mare putere de răspîndire a insecticidului, aparat fixat pe un avion s-a organizat de curînd o acțiune de combatere a dăunătorilor în regiunile Constanța, Baia Mare, Craiova, pulverizîndu-se chimicale pe o suprafață de 19.450 hectare.

Știința a descoperit, de asemeni, că mirosul unor plante goneste șoarecii. În Uniunea Sovietică aceste plante au fost selecționate și amestecate în culturile cerealiere, dînd bune rezultate.

Lucruri mai puțin cunoscute despre bumbac

Nu se știe precis cînd au apărut primele vestminte din plante textile, dar există dovezi că în Asia bumbacul a fost folosit cu mult înainte de prelucrarea lîinii și a inului. Cele dintii cunoștințe asupra

bumbacului le găsim în „legile lui Manu”, socotit în India drept fiul zeului soarelui. În „legile lui Manu” se prevede obligația pentru medici de a purta în jurul frunții o panglică de bumbac, obicei respectat și astăzi în India.

Ou două secole înainte erei noastre, romanii, care cuceriseră o mare parte din lumea cunoscută pe atunci, au încercat să aclimatizeze bumbacul, însă o cultură sistematică a bumbacului au făcut-o deabia arabii.

În Egipt, unde azi se cultivă un bumbac de bună calitate, planta a servit multă vreme pentru înfrumusețarea grădinilor celor cu dare de mîină.

În America bumbacul era de asemenea cunoscut. Cînd Columb a ajuns pentru prima oară în San Salvador, locuitorii i-au dăruit semințe de soi.

În Europa cultivarea bumbacului și industria textilă au luat cea mai mare dezvoltare din momentul descoperirii războiului de țesut mecanic.

Astăzi, bumbacul are nenumărate întrebunări, iar datorită științei miciruriste savanții sovietici au creat soiuri rezistente, extinzînd culturile lor și în regiuni socotite înainte neprielnice.

Se știe că pentru a fi folosit în industria textilă, firul de bumbac trebuie vopsit. Oamenii de știință sovietici s-au gîndit primii să smulgă naturii culori naturale pentru bumbac. Și iată că, aplicînd învățăturile miciruriste, agrobiologul Maximenco a semănat timp de mai mulți ani, în mod separat, semințe obținute prin polenizare artificială și le-a încrucișat din nou, combinînd sute de soiuri cu diferite însușiri. În felul acesta Maximenco a obținut hibrizi al căror puf nu era alb, ci verzui. El a selecționat de asemenea plante a căror culoare rezistă luminii. Timp de 10 ani Maximenco a continuat cercetările și a obținut pentru prima oară în lume bumbac colorat în verde, galben, cafeniu, roz și albastrui.

De la vorbă la faptă

Au trecut aproape două luni de la celebră conferință de la Geneva. Pe calea hotăririlor luate acolo, popoarele așteaptă cu încredere fapte concrete menite să ducă la îmbunătățirea situației internaționale, la potolirea „războiului rece”, la înfățișarea păcii.

Iată de ce popoarele au sălătit din toată inima hotărârea guvernului sovietic de a reduce efectivul forțelor armate ale Uniunii Sovietice cu 640.000 de oameni.

Hotărâri asemănătoare au luat, apoi, rind pe rind, mai toate țările de democrație populară din Europa. Iubitorii de pace din lumea întreagă văd în măsurile luate de țările lagărului păcii trecerea de la vorbă la faptă și așteaptă ca și celelalte mari puteri, împreună cu țările aliate lor, să dea asemenea dovezi. Numai astfel se va face, într-adevăr, un pas înainte pe calea traseului la Geneva și îndeosebi în privința reducerii forțelor armate. Aceasta cu atât mai mult cu cât Uniunea Sovietică dă și alte dovezi în hotărârea ei de a slăbi tot mai mult încordarea internațională și a întări temelurile păcii.

Propunerile sovietice cu privire la dezarmare sint cele mai largi și cele mai practice, izvorite din cea mai sinceră

GEORGE IVAȘCU

năzuință de pace. La conferința pentru folosirea puterii atomice în scopuri pașnice, învățații sovietici au împărtășit învățaților din alte țări bogata lor experiență în această privință.

Propunându-și a netezi calea unor legături normale cu toate țările, guvernul sovietic a invitat la Moscova, pentru tratative, pe cancelarul Republicii Federale Germane. Intre 9 și 13 septembrie 1955 au avut loc tratativele dintre cele două delegații guvernamentale, tratative care au dus la un acord comun. Așa cum scria ziarul Pravda, poporul german, în amintirea căruia mai dăinuie proaspătă înfrângerea din cel de al doilea război mondial, este sătul pînă peste cap de politica zăngănitului de arme. El nu dorește să se angajeze pentru a treia oară într-o primejdioasă aventură militară. Dimpotrivă: numeroși patrioți germani și-au arătat convingerea că o colaborare între U.R.S.S. și Republica Federală Germană ar folosi celor două țări și îndeosebi ar ajuta la restabilirea unității Germaniei.

Acordul realizat la Moscova constituie un pas important pe calea normalizării relațiilor

lor dintre cele două state, o importantă contribuție la cauza păcii.

Politica de pace a Uniunii Sovietice, neostenita ei strădanie pentru îndepărtarea norilor întunecați ai războiului, interesează pătri tot mai largi ale populației din întreaga lume. Popoarele nu mai vor să-și dea viața în măceluri nimicitoare. Ele sint îngrozite de cât au suferit în ultimul război mondial și-și dau foarte bine seama ce grozăvie ar însemna un al treilea.

De aceea politica de război susținută de unele personalități din America e criticată acum chiar de către unele cercuri apropiate lor. Unul din cei mai cu trecere gazetari ai acestor cercuri — Lippman — a spus-o verde conducătorilor americani: să vadă deschis cum stau lucrurile, să fie conștienți de puterea militară sovietică, să-și dea seama că nu pot obține nimic sunînd din goarna războiului și, deci, să treacă la o politică chibzuită, de bune relații și de conlucrare cu Uniunea Sovietică și aliații ei.

Cu alte cuvinte, să se meargă într-adevăr pe calea hotărîții la Geneva, pe calea voită de toate popoarele, sătule de război, dornice de pace și de o viață mai bună.

O nouă contribuție la cauza păcii

Intre 9-13 septembrie, 1955 s-au purtat la Moscova tratative între delegațiile guvernamentale ale Uniunii Sovietice și Republicii Federale Germane (Germania apuseană). Delegația Uniunii Sovietice a fost condusă de N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., iar delegația Republicii Federale Germane de cancelarul K. Adenauer. Tratativele care s-au dus din inițiativa guvernului sovietic, au avut drept scop normalizarea relațiilor dintre U.R.S.S. și R. F. Germană, ceea ce nu poate fi decît în interesul celor două state și în interesul păcii în Europa și în lume.

Cît de folositoare este închegarea unor legături bune între cele două țări, o dovedește cu prisosință istoria. Așa după cum a arătat șeful guvernului sovietic, tovarășul N. A. Bulganin, atunci cînd între ele a existat vrajbă și lipsă de legături, popoarele sovietic și german au avut de îndurat multe nenorociri. Dimpotrivă, atunci cînd între popoarele Uniunii Sovietice și Germaniei au fost statornicite legături de bună înțelegere, acestea au folosit atît celor două popoare, cît și celorlalte popoare europene.

Tratativele de la Moscova s-au desfășurat într-o atmosferă de înțelegere reciprocă. În cadrul tratativelor a avut loc un schimb larg și deschis de păreri în problema relațiilor dintre

Uniunea Sovietică și R. F. Germană și în special în problema stabilirii de relații diplomatice între cele două state.

Ambele părți au ajuns la un acord care și-a găsit expresia în scrisorile respective pe care le-au schimbat între ei șefii delegațiilor. Aceste scrisori vorbesc de dorința ambelor părți de a face schimb de ambasadori. Acordul va intra în vigoare de îndată ce va fi aprobat atît de guvernul și Bundestagul (Parlamentul) Republicii Federale Germane cît și de Prezidiul Sovietului Suprem al U.R.S.S.

Cele două părți au căzut de asemenea de acord ca într-un viitor apropiat să se ducă tratative între Uniunea Sovietică și Republica Federală Germană în problema dezvoltării comerțului.

Acordul la care s-a ajuns în cadrul tratativelor de la Moscova constituie un prim pas încununat de succes, pe calea normalizării relațiilor dintre Uniunea Sovietică și Republica Federală Germană. Poporul nostru — care la rîndul său, așa cum a arătat tov. Gheorghe Gheorghiu-Dej, președintele Consiliului de Miniștri al R.P.R. — dorește normalizarea relațiilor cu Republica Federală Germană, primește cu satisfacție rezultatul tratativelor de la Moscova. El este sigur că aceste rezultate nu pot decît să întărească pacea să scadă primejdia de război.

Mărturiile ale vizitatorilor străini

Infăptuirile mărețe ale țărilor păcii

Vizitatori din toate colțurile lumii cu felurile îndeletniciri și cu păreri politice sau religioase diferite, au drumețit în acest an în țările lagărului democrație și cu ochii lor au admirat neasemuită muncă a omului liber, strădania lui neobosită pentru a-și clădi o viață nouă. Intorși în țările lor, vizitatorii și-au împărtășit sincer impresiile.

Nu de multă vreme o delegație agricolă americană a vizitat Uniunea Sovietică. Oaspeții au rămas uluiți de realizările mărețe pe care le-au obținut oamenii sovietici pe tărîm agricol, industrial, cultural. „Universitatea din Moscova — a spus William Lambert, șeful delegației, cînd a ajuns în S.U.A. — este cea mai remarcabilă universitate pe care am avut prilejul să o văd vreodată în lume”.

Cu deosebită căldură, Paul Müller, oaspete găzduit la Moscova împreună cu alte sute de vizitatori din Germania apuseană, arată că în

pină în adîncul inimii de productivitatea și de bogăția agriculturii sovietice”.

Hewlett Johnson, decan de Canterbury — din Anglia, — a călătorit vreme îndelungată prin țările democratice. În ur-

spun delegații siriene care au poposit prin orașele patriei noastre. Tocmai în îndepărtata Bolivie se vorbește despre fericirea de a fi tînăr în țara noastră. Într-un articol publicat într-o revistă boliviană, Ramiro Bedregol, fost oaspete al Bucureștiului, scrie: „Am văzut un oraș în care copiii și un tineret fericit, plin de încredere în viitor, trăiesc, rid și se bucură”. Așa stau lucrurile unde poporul a devenit cu adevărat liber și stăpîn în țara sa.

ma călătoriilor a scris mai multe cărți despre Uniunea Sovietică și despre R. P. Chineză. De curînd a publicat o nouă carte: „Europa răsăriteană în lumea socialismului”, care este o povestire vie și atrăgătoare despre munca de zi cu zi și despre realizările acestor țări.

Impresii frumoase au împărtășit și delegații englezi care au vizitat R.P. Bulgaria. „Te uimește marel număr de șantieri noi, faptul că întreprinderile industriale sint înzestrate cu mașini fabricate în Bulgaria” spune învățătoarea Mary Ansel.

Și țara noastră este zilnic vizitată de zeci de oaspeți. Cu carnețelul și cu creionul în mînă îi întilnești prin fabrici și uzine, în gospodăriile colective și de stat, printre parcele de porumb sau prin livezi. Indieni, italieni, argerieni, englezi, egipteni, în limba lor, aduc laude muncii creatoare a poporului nostru. „Am vizitat terenurile petrolifere, numeroase întreprinderi ale industriei grele și am fost impresionat de avîntul și dezvoltarea rapidă a acestei ramuri principale a economiei romînești” —

U.R.S.S. a văzut realizări „care nu au termen de comparație” în patria lor. „Cel mai mult am fost impresionat de metroul din Moscova”. Printre vizitatori erau și țărani, care numai din zierele reacționare auziseră de viața oamenilor sovietici. „Țăranii noștri — scrie Müller — care au auzit atît de multe lucruri nefavorabile despre colhozurile sovietice, au fost zguduși

Cu harta în față

SUDANUL

Intre puținele țări ale lumii unde mai sălășluiește sclavia se numără și Sudanul. Bicul și harapnicul stăpînitorului englez lovește încă necruțător aci.

Așezat în partea apuseană a continentului african, Sudanul este o țară întinsă cuprinzînd o suprafață de 2.505.700 km. pătrați. Populația țării numără aproape nouă milioane de locuitori, în marea lor majoritate negri. Ocupația de căpetenie a populației este agricultura. De pe întinsele plantații de bumbac — avuția cea mai de seamă a Sudanului — bogătașii englezi storc cîștiguri nenumărate. Muncitorii agricoli, — milioane de negri — girboviți de muncă și mizerie, își duc viața în cele mai grele lipsuri, pier roși de boli și sărăcie. În fiecare an sint seceratî de tuberculoză și alte boli grave mii și mii de oameni.

Jugul asupritor al colonia-

liștilor englezi s-a înscăunat în Sudan către sfîrșitul veacului trecut. Stăpînind Egiptul, englezii și-au întins cu timpul puterea și asupra Sudanului.

mai că vremurile noi răstoarnă și desfac parafele vechi. Alungați din Egipt, englezii nu mai au multă vreme de stat nici în Sudan. În urma unei înțelegeri încheiate între Anglia și Egipt, la începutul anului viitor urmează ca sudanezii să hotărască printr-un referendum popular, ce drum vor să apuce în viitor: sau țara lor să se unească cu Egiptul sau să pășească de sine stătătoare pe drumul independenței.

Ațîtînd vrajba între diferitele grupări politice, folosindu-se de diferite viclenii politice, stăpînitorii englezi caută să-și mențină pe mai departe, sub alte forme, ocupația lor în Sudan. Cunoșcînd din greu amarul atîtor suferinți, poporul sudanez nu se va lăsa înșelat. Pornit pe drumul eliberării sale de sub jugul colonial, poporul sudanez nu se va opri la jumătatea drumului.

Pecetluindu-și ocupația prin acte și parafe, colonialiștii englezi au jefuit și asuprit după bunul plac, mai bine de-o jumătate de veac, Sudanul. Nu-

Iarna vine, vara trece

Com ardea unde netrece

Balada bibliotecii plimbate

(Sau povestea bibliotecii căminului din Umeni, raionul Buzău).

Trec zilele calde de vară
Și-n zbor săptămânile trec;
Rămii sănătoasă căscioară
Că-mi iau mobilierul și plec.

Eu nu știu ogeacul spre care
Pornesc cu bagajul la drum,
Dar Sfatul mă pune-n mișcare
Deși nu e cazul acum.

Azi simt că m-apucă furia:
Eu nu-s chiriaș trecător.
De ce să mă pască urgia
Cind sînt de folos tuturor?

Aveam o odaie frumoasă
In care nimic nu-mi lipsea
Citeau cetățenii la masă,
In sobă foc molcom ardea.

De-acolo, pe-o vreme ploioasă
M-au dus mai aproape de Sfat:
O casă de lut, găunoasă
In care-am rămas la iernat.

Scăpasem nișel de nevoie
Chiar sobă și lemne aveam;
Le-a ars președintele Stroe
La Sfat — iar eu înghețam.

(Zicea că la Sfat se lucrează
In timp ce la mine se șade;
Și azi după lemne oftează...
Incolo-i băiat cumsecade).

Presimt că la noua mutare
Din nou mă pîndește năpasta;
De ce se căznesc să mă care
Cind pot repara casa asta?

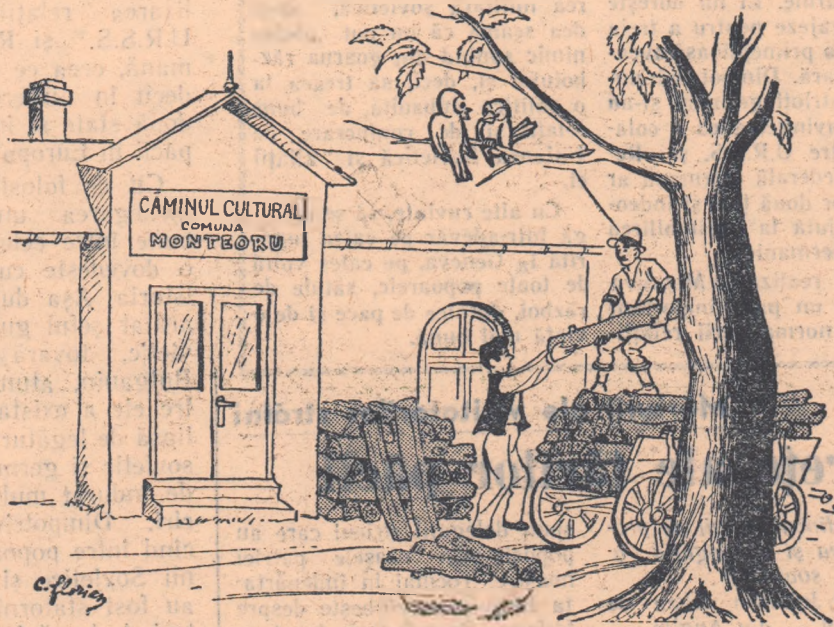
Am geamuri și uși ferecate,
Am cărți și ziare-n dulap;
Cititul ar merge pe roate
Da-mi cade tavanul în cap.

Și-aveam cu vreun an înainte
Un radio mare și nou
Dar Stroe, al nost'-președinte
L-a dus să-i cînte-n birou.

...Trec zilele calde de vară
Și iarna sosește acum;
Să știți că de nu mă repară
Mă prinde zăpada pe drum!

Gospodarul chibzuit își face vara sanie și iarna căruță. Așa au făcut multe comitete executive și secții culturale din regiunea Ploiești. Unii însă... trag sania pe uscat. De aceea, multe cămine culturale nu sînt pregătite să desfășoare o bună activitate pe timpul iernii. Sfatul popular din Strejnicul, de exemplu, nu s-a îngrijit de repararea căminului cultural. Ferestrele acestuia parcă-s gata să zboare. Căminul cultural din Ogrăzi nu are sobă, nici lemne. Țăranii muncitori se vor încălzi la iarnă... suflînd în palme. Secția culturală a raionului Ploiești nu și-a făcut încă timpul necesar pentru a urmări îndeaproape buna aprovizionare a unităților culturale cu lemne. Probabil pentru că mai sînt foi în calendar! Așa se face că lăsînd problema repartizării lemnului numai pe seama I.F.E.T.-ului, căminul cultural din Puchenii Mari a fost programat să-și ridice lemnele tocmai de la Snagov, deși avea la doi pași depozitul din gara Brazi! Această lipsă de preocupare pricinuieste greutăți serioase, pierdere de timp și cheltuieli inutile.

Iarna bate la ușă și credem că a sosit momentul să se treacă neîntîrziat la asigurarea tuturor condițiilor pentru buna desfășurare a activității culturale pe timp de iarnă. E adevărat că mai sînt încă foi în calendar, dar numărul lor e destul de mic și scade văzînd cu ochii.

VRABIILE:

- Să știi, soro, că vine iarna.
- După ce cunoști?
- S-au terminat reparațiile și s-au adus lemnele la cămin.

Ghicitori

Cioturoase, noduroase,
Toamna vin pe lângă case.
Prin Puchenii pe la cămin
Încă nu se văd că vin.
Ce să fie?

Vara stă și-n magazie
Iarna, hop! la datorie.
Cind mîncă se-vroșește,
Zeci de oameni încălzește.
La cămin, în Stoenești
Deocamdată n-o gusești.
Ce-i?

Au și fund, au și picioare,
Însă nu sînt umblătoare.
Stînd pe ele scrii, citești,
Corpul nu-ți mai obosești.
La căminul din Ogrăzi
Bune-ar fi, de-ar fi chiar răzi.

Cind l-au pus, l-au pus pe schelă,
Pentru ziduri e umbrelă.
La cămin la Românești,
Să privești, să te crucești,
Dacă plouă, frățioare
Se transformă-n... stropitoare.
Ce e oare?

Necazul unui greieraș

(Scrisă în numele echipei artistice a căminului cultural Tirgșorul-Nou—Ploiești).

Sînt un tînăr greieraș
Umblu vara pe imăș,
Scirîind pînă tîrziu
Cîntecul pe care-l știu.

Ba chiar am făcut in sat
Cum desigur ați aflat
Doar din greieri mici și mari
Un taraf de lăutari.

La serbări se string grămadă
Zeci de oameni să ne vadă;
Dar furnica harnică
E la fel de darnică.

Ea, ca gospodină bună,
E mai mare în comună,
Însă-ades se iscă cearta
Fiindcă nu-nțelege arta!

Ca să nu cîntăm pe-afară
Decît vara — că e vară
Ne-a clădit, cu val și chin,
O fărîmă de cămin.

Iarna-n el te faci covrig:
N-are geamuri și e frig.
De cîntat m-am lins pe bot
Că-i făcut din scinduri tot.

De mă duc acolo seara,
Nu-mi mai scirîie vioara;
Mă-ncălesc bătînd la tobă
Fiindcă-n sală nu e sobă.

De-ata-mi zic așa-ntr-o doară:
Bine-ar fi să fie vară,
Să nu ningă, să nu plouă
Pin' ne-o face sală nouă,

Că deși în ăst sezon
Sîntem primii pe raion,
Cu căminul-magaz'e
Ne lăsăm de meserie.

Întîmplările lui Moș Ardei

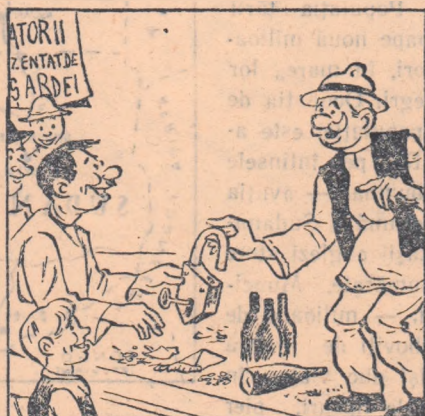
Desen: C. FLORIAN

Text: G. MUREȘAN

In comuna Strejnicul, raionul Ploiești, atît sfatul popular, cit și conducerea căminului nu se îngrijesc să repare căminul pentru a asigura o bună activitate pe timpul iernii.

Sticle multe au rămas
De la bal și-s de pripas
La priviți-mă, copii,
Că vă fac scamatorii.

Nu credeți că-s scamator?
Uite-acuș afară zbor.
Voi închideți-mă bine
Și-ncolo, lăsați pe mine.

Nu pun mîna pe nimic,
Doar deschid gura un pic
Și cînd suflu fără frică
Zbor precum o păsărică.

Dau o fugă pîn-la sfat
Ca să-i spun o vorbă bună:
Iarna, dac-o fi furtună,
Tot căminul a zburat.